Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 12 | 15. JUNI 1923 | 2. AARGANG

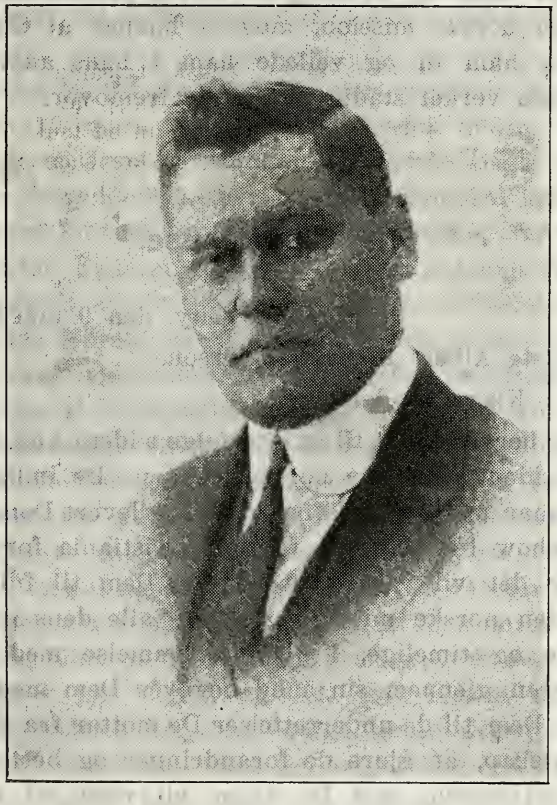

A. Richard Peterson.

Velkommen.

«Morgenstjernen» bringer i dette nummer et billede av den nye præsident over den norske mission, ældste A. Richard Peterson.

«Morgenstjernen» vil ogsaa ved denne leilighet ønske missionens præsident med familie et hjertelig velkommen og ønske at de maatte trives rigtig godt her i Norge.

Præsident Peterson er inden kirken i Zion en meget benyttet mand. Han var i flere aar biskop i Storrs, Utah, og er en ivrig forkjæmper for Guds verks fremgang her paa jorden.

Det er ikke let arbeide at overta præsidentstillingen inden den norske mission, men vi haaber at Guds aand maa staa ham bi og veilede ham i hans ansvarsfulde stilling, saa verket stadig maa rulle fremover.

Korrespondanse.

Salt Lake City, den 9. mars 1923.

Ældste Albert Richard Peterson.

Kjære broder!

De er herved kaldt til at efterfølge ældste Aug. S. Schow som præsident over den norske mission. De indtar denne stilling naar missionens affærer er overlevert Dem av præsident Schow like før han forlater Kristiania for at reise hjem, og det vil være i orden for Dem til fuldt ut at efterse den norske mission, at styre alle dens interesser, aandelige og timelige, i overensstemmelse med det lys, som Herren gjennem sin aand begaver Dem med og ved at holde Dem til de underrettelser De mottar fra det første præsidentskap, at gjøre de forandringer og bestemmelser fra tid til anden, som De anser vil være til nytte og gavn for Herrens arbeide og for folket, iblandt hvilket De er kaldt til at arbeide og over hvem De er beskikket til at præsidere.

Vi beder Gud vor himmelske Fader at velsigne Dem og staa Dem bi ved sin aands magt, at De maa være rikelig dygtiggjort til at utføre alle pligter som tilfalder Dem, til hans ære og herlighet, og at gjennem flid, overensstemmende og forenet arbeide av Dem selv og missionærer, de hellige kan være rikelig velsignet og styrket og mange sjæle bragte til kundskap om sandheten.

Deres brødre i evangeliet

Heber J. Grant. *Charles W. Penrose.* *A. W. Ivins.*

Første præsidentskap.

Hilsen til „Morgenstjernen"s læsere.

Jeg forlot Salt Lake City sammen med min hustru og datter den 10. mars. Jeg besøkte Joseph Smiths farm i Palmyra, hvor Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige hadde sin begyndelse. Jeg besøkte Kumora høi, hvor platene, som indeholder Nephiternes historie, var tat ut, det sted hvor Faderen og Sønnen viste sig som svar paa en bøn opsendt av gutten Joseph Smith, sov i det værelse hvor engelen Moroni besøkte profeten tre ganger i samme nat. Det var inspirerende at besøke disse betydningsfulde steder. Efter at ha opholdt mig en tid i New York City, forlot jeg denne plads den 29. mars med D. S. «Hellig Olav» og ankom til Kristiania den 9. april, efter at ha været borte 16 aar fra dette skjønne midnatssolens land, hvor jeg arbeidet to aar som missionær. Mit hjerte var fyldt med glæde og taksigelse til min himmelske Fader for det store privilegium at igjen sætte min fot paa norsk grund.

Idet jeg fuldt ut overtar bestyrelsen over den norske mission, føler jeg vegten og det store ansvar som paahviler mig i dette høie og hellige kald. Jeg foler min svakhet og udygtighet, men vet at jeg har blit kaldt av en Herrens tjener som staar som hoved for dette store sidste dages verk. Mit største ønske er, at jeg maa fortsætte at bygge paa den store sandhetens grundvold, som har været oprettet av saa mange av Guds store mænd

før mig i Norge, og er taknemlig til min himmelske Fader at jeg var fundet værdig til at arbeide i hans vingaard i disse sidste dager. Det er formedelst kjærlighet for evangeliet og for mine medmennesker, at jeg kom for at løfte advarselens røst og rope omvendelse til denne nation, hvor saa mange av Guds folk er samlet. Endskjønt denne nations døre er stængt for vore ældster, er veien dog aapnet for mig og min familie til at forbli her. Jeg haaber og beder at mit ophold her maa være en velsignelse for de hellige og alle sandhetssøkende sjæle, og at jeg maa ha deres kjærlighet og tillid, saa at dette store verk vil rulle fremover som i forløpne aar.

Missionens fremgang vil være avhængig av de helliges trofasthet. Jeg frygter at mange av faareflokken er blit adspredt i mange grener, uten hyrder til at vogte dem. Jeg haaber at jeg faar anledning til at besøke de fleste av dem i dette aar.

«Morgenstjernen» har en betydningsfuld mission at utføre her i Norge, og jeg er taknemlig til søster Sigrid Holtan og broder Reinhardt Olsen for deres dygtighet og villighet at hjælpe til med dette lille blad, og vi skal forsøke ved Herrens hjælp at fylde dets sider med Guds skrevne ord, og gjøre det interessant og opmuntrende til vore mange læsere. Jeg ønsker at gratulere præsident Aug. S. Schow for dette udmerkede lille blad og haaber det ikke skal gaa nedad paa nogen maate. Præsident Schow er nu paa sin hjemreise, og jeg haaber inderlig at den vil være behagelig, og at hans glæde vil bli fuldkommen med hans venner i Zion, og jeg vet at Herren vil velsigne ham for alt det gode han har gjort. Jeg haaber at han altid kan se tilbake paa den tid som han har anvendt i Mesterens tjeneste, med glæde og tilfredshet paa et godt utført arbeide.

Jeg vil ta den frihet her, at takke de hellige for deres venlighet og hjertelige velkommen som blev vist mig og familie ved vor ankomst. Jeg beder Herren at velsigne de helige i deres timelige og aandelige affærer i livet, og at vi alle maa arbeide i enighet, at den ondes hensigter maa bli tilintetgjort, at sandhet og ret maa bo i alle op-

rigtige mænds og kvinders hjerter, og naar Guds straffedomme skal bli utøst over den ganske jord, at de helliges bønner skal bli hørt og at de skal bli beskyttet formedelst Frelserens kjærlige haand.

A. Richard Peterson.

Tale av apostel David O. McKay,

holdt i søndagsskolekonferanse i Pesega, Samoa, den 15. mai 1921.

Vil de aapne deres Bibler til Markus 10. 13—15, og efter at jeg har læst det, — ønsker jeg at en av dere vil læse det paa deres sprog: «Og de bragte deres smaa barn til ham, at han skulle røre ved dem, men hans disciple truet dem som bar dem. Men da Jesus saa det blev han vred og sa til dem: «La de smaa barn komme til mig og hindre dem ikke, ti Guds rike hører saadanne til. Sandelig sier jeg eder: Den som ikke tar imot Guds rike som et litet barn, han skal ingenlunde komme derind.»

Jeg sa igaar i prestedømsmøtet at der altid holdes to møter i konferansen der er de bedste av alle. Det ene er prestedømsmøtet og det andet dette møte hvor vi kan samles med de smaa. Jeg vil nu tale til barnene denne morgen, og ikke til deres forældre, men vi vil la dem lytte til, hvis de er rolige. Jeg kan ikke tale til barn uten de gjør to ting. Den ene er at de lar mig se dere i øinene, og den anden at de vil svare naar jeg stiller dere spørsmaal. Naar jeg ser dere i øinene kan jeg si dere hvadenten de tænker eller bare drømmer. Hvis de svarer paa mine spørsmaal, kan jeg si dere om de forstaar hvad jeg fortæller dere. Hvis de ikke forstaar, er det til ingen nytte at jeg taler til dere.

«Hvad er dette?» (Han holdt op et glas vand.) «Vand» (svartes av alle barn i de første rækker). «Hvad slags vand?» — «Friskt vand.» — «Hvad mere?» — «Rent vand.» — «Hvad mere?» — «Klart vand.» — «Det er rigtig. Her har vi friskt vand, klart vand, rent vand. Nu, hvad er dette?» (Han holdt op en fyldepen.) «En fyl-

depen.» — «Rigtig. Hvad er der indi denne beholder?» — «Blæk.» — «Hvad slags farve tror de?» — «Sort blæk.» — «Nei, denne sort er blaat, omtrent som farven paa det blaa baand de ser paa den piken der. Nuvel, vi har her friskt, rent, klart vand. Anta jeg tok og heldte litt av blækket i det. Hvad ville det gjøre det til?» — «Gjøre det skiddent.» — «Sandt, dog ikke saa sort som blækket. Jeg vil kun dyppe spidsen nedi hvorpaa er ett dryp blæk. (Det gjorde han.) Kun ett dryp, og nu, hvad slags vand er det? Klart?» — «Nei.» — «Ønsker dere at drikke det?» — «Nei.» — «Er det rent længer nu?» — «Nei.» — «Hvad maa vi gjøre for at kunne bruke glasset?» — «Helde ut det skidne vand, og vaske glasset.» — «Rigtig. Nu hvad er dette?» (Han holdt et litet barn i sine arme.) — «Et litet barn.» — «Rigtig.» — «Det er saa skjønt og rent som den reneste vanddraape fra himmelen. Dette lille barn, dets aand, kom fra himmelen, fra Gud, dets evige Fader. Dets lille aand er som en ren engel der bor i dets lille legeme. Dets lille legeme, med hode og lemmer, er lik glasset, men aanden som ser gjennem dets øine, er som det rene vand. Det kom like fra vor himmelske Faders nærværelse, og er kommet hit for at bo en tid hos broder og søster Reid, kun en liten tid her i dette liv, i kjødet, men for evig i aanden. Syv tusen mil herfra har jeg hjemme en liten gut som er git til mig og søster Mc Kay for tid og evighet. Indi sit legeme har han ogsaa en aand saa skjøn og ren som dette lille barns. Her har vi et andet barn, et større et, med et større legeme. (Han tar et barn paa omtrent fem aar i sine arme.) Dets aand er vokset, men dens ophold i legemet akkurat den samme. Den kom fra vor himmelske Fader, og er her for at bo i dette hus eller tempel, nemlig hans legeme, saalænge den er i verden. Saa er ogsaa du, og du. (Han pekte paa flere barn av forskjellig alder.) I er alle rene og skjønne som dette lille barn. Nu, jeg undres over dette: Er der noget i dette liv som vil gaa ind i et barns legeme og farve det blaat eller urent, saaledes som blækket gjorde dette vand urent? Er der noget? Vi vil ha rent, drikbart vand for at opfriske legemet. Vor himmel-

ske Fader ønsker at vi skal ha en ren aand og et rent legeme, saa vi kan komme tilbake til hans nærhet. Saa længe som I smaa og store er rene, og I forældre er rene, kan I altid komme tilbake til vor himmelske Faders nærværelse, hvorfra vi kom. — Hvor mange piker og gutter vil like at holde sine legemer saa rene som mulig? (Alle hænder var rakt op.) Nu, jeg undres paa hvad der vil komme til at gjøre eders legemer urene? Vi kan helde blæk paa legemet, men det vil ikke skade det meget. Det vil ikke farve det længe som det gjorde med vandet. Sæt at jeg tok et stykke papir og gjorde slik: (Han lot som om han tændte og røkte en cigaret.) Hvad vilde denne tobak gjøre mit legeme?» — «Gjøre det urent.» (Blev svaret av barn som før.) «Det er det samme i mit legeme og et litet barns. Vi begynder med lite, og tiltar gradvis og værre blir det. Se nu bare hvad det gjør. (Han holdt paa som om han røkte en cigaret, og samtidig heldte mere blæk i det nu mørke vand i glasset.) Gud fordrer av os at holde vore legemer saa rene som dette barns, og hvis vi adlyder ham, vil vi bli saa rene. Jeg kjender en som holdt sig selv ren og skjøn som da han kom fra sin mor. Dere kjender ham. La pikene læse det 1. kap. i første Samuels Bok. Der var en kvinde hvis navn var Hanna. Hun hadde ikke et slikt litet barn, og hun graat og graat hvert aar da hun gik til templet, fordi Herren ikke hadde git hende et slikt yndig litet barn som jeg nu holder. Hun syntes det ville være den bedste velsignelse for hende i verden, og det ville det ogsaa. Hun syntes at en liten gut ville være bedre end en liten pike. Jeg liker piker bedst, men det kan jo bli det samme. «Nu, læs det 8. vers: «Da sa Elkanah, hendes mand til hende: Hanna hvorfor graater du, og hvorfor spiser du ikke? Og hvorfor er dit hjerte bedrøvet? Er jeg ikke bedre for dig end ti sønner?» Hendes mand trodde han var bedre for hende end alle gutter, men hun graat og graat og sa hun ville holde sit legeme rent og gaa til templet, faste og bede Herren om en liten gut. Nu, lytter hertil allesammen, forældre og alle. Læs det høit saa enhver kan høre: «Herre, dersom du vil gi din tjenerinde mandlig avkom, vil jeg

gi Herren ham alle hans livs dager, og der skal ikke komme rakekniv paa hans hode.» — «Hvorfor hadde hun et saadant haab, og hvorfor gav hun et saadant løfte?» «Jeg vil gi dig ham tilbake, for at tjene dig alle hans livs dager. Han skal ikke smake vin eller sterke drikke, endog ikke vintræets saft.» Dette var hendes løfte — at han ikke skulde smake tobak — ei heller sterke drikke, men at han skulde holde sig ren for Herren.

Nuvel, hør her: dette er hvad de gjorde med Samuel. «Derfor altsaa har jeg git ham til Herren. Og saa længe som han lever skal han tilhøre Herren.» Og han tjente Herren der. — Hans legeme var saa rent som et litet barns, og han holdt det slik hele sit liv, fordi han ikke hadde smakt de forbudte ting. Hanna holdt sit løfte til Herren, og han svarte hendes bøn. Hun hadde ham hjemme hos sig i kanhænde to aar, ti hun ønsket at beholde ham saa længe som mulig. Da han var avvænt, tok hun og hendes mand ham med til templet med disse ord: «Herre, her er det barn du gav mig, bragt tilbake til dig saa skjøn og ren som da du gav mig ham.» Og hun forlot ham der. Jeg tror nok hun har grædt da hun vendte tilbake til sit hjem uten sit lille barn, men hun forlot ham dog i templet allikevel. Han smakte ikke vin, tobak eller sterk drik av noget slag. Han forblev i templet indtil han var omtrent som denne gut. (Han bad en gut paa omtrent ti aar at reise sig.) En nat, efter at lampene var slukt og Samuel var gaat tilsengs, og høipresten sov i samme værelse, hændte der noget. Vend nu til 1. Samuel 3. kap. 4. vers og læs: «Da ropte Herren paa Samuel og han sa: «Se, her er jeg.» At Samuel ikke endnu forstod at det var Herren, forstaar vi tydelig idet vi læser videre: «Og han løp til Eli og sa: «Se her er jeg, du ropte jo paa mig.» Men han sa: «Jeg ropte ikke paa dig, gaa tilbake og læg dig.» Og han gik hen og la sig. Og Herren ropte endnu en gang: «Samuel!» Og Samuel stod op og gik til Eli og sa: «Se her er jeg, du ropte jo paa mig.» Men han sa: «Jeg ropte ikke, min søn, gaa og læg dig.» — Men Samuel kjendte ikke Herren endnu, ti Herrens ord var endnu ikke aabenbaret for ham.

Og Herren ropte atter tredje gang: «Samuel!» Og han stod op og gik til Eli og sa: «Se, her er jeg, du ropte jo paa mig.» — Da skjønte Eli at det var Herren som ropte paa gutten. Og Eli sa til Samuel: «Gaa hen og læg dig, og blir der ropt paa dig saa skal du si: Tal Herre, din tjener hører!» — — Og Samuel gik hen og la sig paa sit sted.» — —

«Hvem kan fortælle mig, hvorfor Herren viste sig for Samuel i templet?» — «Fordi han var ren.» (Blev svaret av et barn.) — «Rigtig. Han var ren og ubesmittet av verdens synd.» Der blev sunget en sang i begyndelsen av dette møte, som var valgt av br. Adams. Det er min yndlingssang, og jeg vil be en av søstrene synge den, og alle istemme koret.» (Louisa blev utpekt av taleren, og eftersom han læste den først, vers for vers, sang hun den: «I vort elskte Deseret», og forsamlingen sang koret.)

«Nu forstaar vi hvilke barn Frelseren tænkte paa, da mødrene bragte dem til ham, for at han skulde røre ved dem. Hans apostler forbød dem, men Frelseren blev vred, og han revset sine apostler og sa: «La de smaa barn komme til mig, og forhindre dem ikke, ti Guds rike hører saadanne til.» — — «Fædre og mødre i Jesu Kristi kirke av Sidste Dages Hellige i Samoa: Frelseren sier til alle fædre og mødre i verden: La de smaa barn komme til mig og hindre dem ikke, ti Guds rike hører saadanne til!»

«Hvorledes forhindrer vi dem? Ved at sætte i deres vei tobak, onde fristelser og stygge ord.

Maa hans aand dvæle i eders hjerter og hjem, at disse eders barn maa vokse op rene og ubesmittet og gaa tilbake til deres skaper, rene som regndraapene eller det inderste hvite i liljeblomsten. Jeg overlater min velsignelse paa barnene formedelst det hellige apostelembedes myndighet, at I maa elske sandheten og hate det onde, og vokse op i Samoa og leve akkurat som Samuel i gamle dager, og høre Herrens stemme si: «Kom, jeg har kaldet dig til mit arbeide.» Disse velsignelser besegler jeg paa eder i Jesu Kristi navn. Amen.»

(Fra «Juvenile Instructor.») Oversat av *B. V.*

1923

Trondhjems Sangkors 17de-maifest.

Under ledelse av festkomiteens formand Sverre Kristiansen holdt sangkoret i Trondhjem en fest den 17. mai. Lokalet var i den anledning flagsmykket og dekorert med grønt. Festen tok sin begyndelse kl. 8 og blev aapnet med salmen: «Foraaret atter.» Bøn av ældste Karl Jensen. Ældste John Øien holdt derpaa velkomsttalen, hvori han opfordret de tilstedeværende, at de maatte være i feststemning, saa at humøret maatte stige høit i sky. Programmet tok sin begyndelse med at koret sang: «Skal vi svigte vore pagter.» En prolog av br. Johan Pedersen, fremsagt av hr. Sverre Kristiansen.

Koret sang et av sine stykker: «Schweizerland», som blev fremført med megen dygtighet. Søster Lagertha Kristiansen deklamerte «Bergljot» av Bjørnson, br. Johan Pedersen læste nogen humoristiske fortællinger. Det næste paa programmet var varm servering, som blev besørget av korets damer. Efter bevertningen holdt br. Johan Pedersen talen for dagen, og «Ja, vi elsker» blev sunget unisont, efterfulgt av 3 × 3 hurra for den 17. mai. Br. Paul Helberg læste nogen skrøner av Martin Kvennavika, som efterfulgtes av 3 trompetskrald som forkyndte at universets høie auditorium for ordensvæsenet har sendt to av sine tjenere fra kometen «Sirius» hit iaften for at foreta et stjernefald blandt festens deltagere. Og mange av vore brødre blev slaat til riddere og søstrene til riddersker. Til slutning hørtes igjen trompetskrald som forkyndte for det hele univers og det høie auditorium, at den høitidelige handling lykkelig er tilendebragt, og de to tjeneres luftskib holder paa taket, saa de paa tonens vinger hurtig vil synge dem hjem. Efter dette sang koret et stykke: «Vort flag». Br. Gustav Holm holdt talen for damene. Duet av søstrene Lagertha Kristiansen og Mary Woldseth. Humoristisk oplæsning av br. Johan Pedersen. Koret sang «Tonens magt». Da tiden nærmet sig den 18. mai, avsluttet man festen med at koret sang «Hosianna». Taksigelse av søster Marit Ingdahl. Der blev

efterpaa lek uten like. Og sangkorets festkomité har al ære og pris for aftenens hyggelige forløp.

Paul Helberg.

Handlinger taler tydeligere end ord; de er prøver paa karakteren. Lik frugten paa træet, viser de menneskets natur, mens motivet, lik træets saft er skjult for vort blik.

Venlige ord er likesom lyse blomster paa marken. Bruk dem i særdeleshet i hjemmet. De er kostelige juveler, mægtige til at læge det saarede hjerte og gjøre den sorgbetyngede sjæl glad.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Blandt de mange teorier, gudsfornegteren har opfattet, er den, som erklærer at liv er en følge av organisation, en av de mest antagne. Lik mange andre er dette argument kun et gammelt iført en ny kjortel. I Plato's «Phædo» finder vi, at da Simmias disputerte imot sjælens udødelighet, motsa den vise og gode Sokrates ham og beviste, at sjælen var til før legemet, som sees av fortilværelsens fakta. For eksempel maa ideen om godhet nødvendigvis eksistere, før vi kan være istand til at bedømme godhet. Gudsfornegtere sier, at ideen om dyd er kun sjælens harmoni; men hvis sjælen selv kun er en harmonisk følge av organisation, da er jo dyd kun harmonien av en harmoni, hvilket er taapelighet. Sokrates viser ogsaa, at sjælens dele kan stride mot hinanden, som f. eks. ønske og fornuften, og dette kuldkaster harmoni-ideen. Saaledes kunde endog en hedensk filosof slaa haarde slag imot vor tids paastaaelighet, saavel som mot det nittende aarhundredes indbildte visdom.

Nogen sier, at der «ingen idé eller følelse kan opstaa uten som følge av en eller anden fysisk kraft brukt ved

dens frembringelse»; at fordi lys, hete, elektricitet og bevægelse er nær beslegtet, maa de være aarsak til liv. Man hadde like saa god grund til at si, at den kunst og færdighet som er fremvist i en pen bygning, er følgen av selve bygningen, eller at arkitekten var følgen av dens pene dekorerte værelser. Med andre ord: Forbindelse av aarsak og følge er aldeles omvendt.

Allikevel vil man høre, at hete, bevægelse, elektricitet og kemisk slegtskap er aarsak til aandsbevægelser. Dette princip blir endog anvendt paa civilisationens fremadskriden og paa forbrydelsenes statistik, og hr. Herbert Spencer har ogsaa benyttet det som basis for sit nye filosofiske system. Avført sin prydelse og bram er denne teori dog ikke andet end den gamle Pantheismus gjenopvakt. Det er gudsfornegterens haabløse forsøk paa at nøde den nye tids fysiologiske og anatomiske undersøkelser til at komme ham til hjælp, likesom han allerede før har forsøkt at avbenytte astronomien og geologien, men hver av disse videnskaper avslaar alle saadanne tilbud for alliance med skepticismen, og uimotstaaelig peker hen paa en skaber og en aandelig verden.

La den oprigtige skeptiker spørre: «Hvorledes forklarer disse teorier aarsaken til liv? Viser de os en eneste aarsak, hvorfor en del av materien blir organisert, og en anden ikke? Forklarer de, hvorfor en celle utvikles til en plante og en anden til et dyr, da der ingen synlig forskjel kan sees paa dem, og alle forhold er ens hos hos dem begge med undtagelse av nedstammelsen fra forskjellig herkomst? Kan disse filesofer fortælle os, hvad de mener med fysisk kraft? Er det materie, eller er det skaperkraft eller energi tillagt materien?

Et svar paa disse spørsmaal vilde løse den «gordiske knute». Mens videnskapen er kommen like op til grænsen av den aandelige verden, og peker ut over den jordiske skillevæg, hvorfor skal vi frygte for at kaste vort blik i den retning, eller foragte veiledningen av den tro, som fører os til høiere sandheter.

Det vil kanske ikke være upassende at nævne nogen faa av sindets vigtigste evner for at vise disses uavhæn-

gighet: Bevistheten, det vil si, den kundskap sindet har om sine egne handlinger; fornemmelsen, eller det begrep vi faar om ydre gjenstande ved hjælp av sansene; hukommelsen, som betyr en tidligere erholdt erfaring, dennes bevaring, opvækkelse og gjenkjendelse; indbildningskraften, er et navn, der brukes til at benævne den kraft sindet har, til at forene tidligere mottagne ideer. Sterkest løfter indbildningskraften sig op i en sfære av opspundet fantasi, eller digtekraft. Dømmekraft er sindets bestemmelse, følgen av at sammenligne to eller flere ideer. Samvittigheten, der sommertider kaldes den moralske sans, er den evne hvormed vi har ideer om ret og uret med hensyn til handlinger, og tilsvarende følelser om bifald eller misbilligelse. Det kunde ogsaa av god grund kaldes trosevnet. Det sætter os i forbindelse med den aandelige verden, og med Guds og pligtens krav paa os. Viljen, eller valg, er den raadighet sindet har over sig selv, til at anvende eller fraholde sine evner i hvilkensomhelst retning. Disse er nogen av de evner, som binder aanden til legemet, og paa samme tid viser dens selvstændighet.

Saavidt har vi kun betragtet livets oprindelse som bekræftende av menneskets aandelige natur. Dog er der andre gjenstande, som peker likesaa tydelig hen til de samme sandheter. Nervesystemets funktioner — følelse og frivillig bevægelse — kan ikke forklares paa nogen anden maate. Nervetraadene er kun et middel av mottagelighet og befordring; med andre ord, det er telegrafsystemet, som fører intelligens til den udødelige sjæl og tilkjendegir dens vilje. Sandt nok behøves der for aandskraftens fulde virksomhet en tilsvarende sundhet i de legemlige organer, efterdi den mest færdige haandverksmand ikke tilfulde kan vise sin dygtighet, naar han maa bruke daarlige redskaper og materialer. Men likesom beskadigelsen eller ødelæggelsen av hans redskaper ikke beviser, at han selv er død, saaledes beviser heller ikke legemets beskadigelse eller ødelæggelse, at sjælen er død.

Der er ingen vedvarende forhold mellem sindets og legemets sundhetstilstand. Sindet kan sommetider være underkastet store lidelser, mens legemet er friskt og sundt.

Og kun langsomt, litt efter litt, kan sindet bringe de legemlige organer til en sympatiserende tilstand. Dog kan legemet ikke længe motstaa indflydelsen av det bekymrede sind, men sindet kan derimot godt motstaa den trykkende indflydelse, legemlig sygdom og smerte øver, ja, endog til deres adskillelses time.

(Forts.)

Fra redaktionen.

«Morgenstjernen»s redaktør vil ved denne leilighet opmuntre venner og søskende at indsende stof til «Stjernen».

Vi har inden vor kirke saa mange gode penne som kan omtale de sandheter vi lærer og som paa denne maate kan hjælpe til at utbrede evangeliet, og det trænges nu mere end nogensinde, da vi omtrent ingen missionærer har, og det er liten utsigt at vi kan faa nogen.

Likeledes opfordres grenssekretærene at indsende til «Morgenstjernen» litt om de lokale forhold som kan være av interesse.

Missionspræsident A. Richard Peterson overtar fra og med dette nummer redaktørstillingen av «Morgenstjernen».

Al post til «Morgenstjernen» bedes indsendt under adresse: «*Morgenstjernen*», Osterhausgaten 27 I, Kristania.

Avløsning.

1923

Den 27. mai reiste ældste A. Richard Peterson til Drammen og avløste ældste Hyrum M. Norseth som forstander av Drammens gren, med tak og ære for et godt og vel utført arbeide. Broder Ingvald Johansen blev indsat som forstander, broder Einar Anthonsen som første raadgiver, broder Nils Olsen som anden raadgiver, og søster Borghild Nilsen som skriver og kasserer.

Ældste Nordseth er nu avløst som missionær fra den norske mission, hvor han har arbeidet for 28 maaneder og skal nu reise til sit hjem i Ogden, Utah. Han virket som missionær i New-York for 3 maaneder, og resten av

tiden har han arbeidet i Arendal og Drammens grener. Efter nogen faa dager i London reiser han med S.S. «Majestic» den 13. juni. Vi ønsker ham en behagelig reise, og beder Gud at velsigne ham for det gode arbeide utført i missionens tjeneste.

Daab.

I Kristiania den 2. juni blev Elsa Margaretha Karlstrøm døpt av ældste Emil Haagensen.

Haandspaalæggelse ved ældste A. Richard Peterson.

Prolog

oplæst ved Trondhjems Sangkors 17. maifest.

Av *Johan Pedersen.*

Vi hilser Jer velkommen til festen vi bygt,
La den i aften sangens bolig være!
At den kan øves frit og pleies trygt
Til din og menighetens ære.
Gid festens blus maa tændes her i kveld
Til hvile efter dagens møie,
Og evig sangens straalevæld
Opklare hver en enkelts øie.

Fryd eder alle, nu er sommer i skoven.
Lyt til alfernes leg.
Fryd dig, hvis sjæl av sang fra oven
Fyldtes, naar solglansen steg.
Hele den skjønhet naturen os skjænke,
Frisk men vemodig og blød,
dypt skal i trofaste sind sig sænke
Hver gang vor sangtone lød.

Sangen beiler til menneskehjerte,
Gjætter dets lønligste krog.
Sangen om navnløs fryd eller smerte
Skrevet i tonernes sprog.
Stormende længsel og smilende drømme
Kjærlighets søteste lyst
Skal rulle som perler i blinkende strømme
Ut fra dit sangrike bryst.

Vel har du følt, hvad i livet sig rørte
Under dets skiftende ham.
Aandens susende vingeslag hørte
Du tidt gjennem hverdagens larm.
Maaske du syntes, at sangen blot være
Flygtige stemningers tolk?
Evighetsblomster i krans til dens ære
Bindes, for land og for folk.

Ære og tak da, I sangere unge,
Tak for det løfte du bandt.
Tak for hvert kvad du hadde paa tunge,
Som elskes av kvinde og mand.
Tak og for orgelets mægtige stemme,
Salmernes løftende kor,
Tak for hver tone, som lot os forglemme
At det er mislyd paa jord.

Og er det lykkes faa, sit aks at sanke
Paa sangens rike mark i unge aar,
Og lænker dagens gjerning, hu og tanke
Nu, indtil aftenhvilens klokker slaar.
Saa kan søskensind erstatning bringe
Og samle os til villig kundskaps høst,
Og løse os vor bundne sangens vinge
og sprede liv og glæde, mot og trøst.

Her har vi bygt en fest og tændt en arne
Som lyse, varme, kvæge skal ikveld.
Som venlig vinke skal ad de vildfarne
Og blusse hit, til hæder for os selv.
Gid luen gjennem fjerne tider skinne
Av splid ei slukt, av sløvhet aldrig dækt.
Gid menigheten altid her maa finde
Et kuld av søsken, trofast, sundt og kjækt.

INDHOLD:

Velkommen til A. Richard Peterson (m. billede) . . 178
Kaldsbrev 178
Hilsen til «Morgenstjernen»s læsere 179
Tale av apostel David O. McKay 181
Trondhjems Sangkors 17. maifest 186
Filosofien av evangeliet . . 187
Fra redaktionen 190
Avløsning 190
Daab 191
Prolog 191

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhausgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.